

1927
476- N. 204

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ, ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τὸ ἔτος 1875

Ἐκ δευτέρου ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Μιλιιάδου Μπενιζέλου
τὸ ἔτος 1893. Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΓΓΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Πρὸς κοινὴν ἀπάντων τῶν φιλεσθῶν Χριστιανῶν ὠφέλειαν

Ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς ἡ Ὁσία Φιλοθέη τῷ 1859 μ. Χ.

Κατέλιπον μνήμην αἰώνιον αἱ ἅγαι Γυναῖκες, διὰ τὴν ἐνάρετον
καὶ ἁγνὴν Πολιτείαν τους.

Ἀγαπήσατε τὸν Χριστὸν καὶ εὐρήσατε χάριν αἰώνιον.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1923

Petit
p. 242 N. 6

19 Φεβρουαρίου. Τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου καὶ τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος Γ' τοῦ Ἀποστόλου

ἈΠΟΣΤΟΛΕ Ἀγιε Ἀρχίππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆς ὁσίας Φιλοθέης ἤχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης

ΑΘΗΝΩΝ τῶν κλεινῶν τε νῦν καὶ πάλαι τὸ βλάστημα, καὶ τῶν χθές καὶ πρόνῃ ὁσίῳ, τὸ ἀρίζηλον καύχημα, τιμῆσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ πιστοί, Ὅσιαν Φιλοθέην εὐλαβῶς ἔτε τὸν Χριστὸν ἐντόνως πάντων τῶν γενηρῶν ἀντήλλαξεν. Ἐχυσσα οὖν συμπρεσβευτήν τὸν παμμέγαν Διονύσιον, σῶζε τοὺς προσκυνοῦντας εὐσεβῶς τὸ πάνσεπτον σκῆνος σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου ἤχος δ'. Ἐπεφάνης

ΩΣ ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἀρχίππε, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σου. Σῶσον τοὺς πίστει τιμώντας τὴν μνήμην σου.

Τῆς ὁσίας Κοντάκιον ἤχος γ'. Ἡ Παρθένος

Μνηστευθεῖσα ἄμωμε τῷ τοῦ Πατρὸς θεῷ Λόγῳ, καθαρὰν καὶ ἄσπιλον σαυτὴν διετήρεις, ἔθεν σε, πρὸς τὸν νυμφῶνα τῆς ἁνῶς δόξης κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος ὡς συναγάλλῃ καὶ πρεσβεύεις Φιλοθέη, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἀξιόγαστε.

Μεγαλυνάριον

ΤΗΝ ἄμωμον νύμφην τοῦ ποιητοῦ, θεῖαν Φιλοθέην, ἱκετεύσωμεν ἔκτενως, βοῶντες ρῦσαι παντοίων νόσων, ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Πανσέληνος. Κυριακὴ δευτέρα τῶν Νηστειῶν τῆς ὁσίας Φιλοθέης. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλοῦτα.

Γεώργ. Ἀ. Βουτέρης Ἱερεὺς.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ ΙΘ'
ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΦΙΛΟΘΕΗΣ
ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐσπέρας ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ μετὰ τὸν Προσιμακὸν Ψαλμὸν τὸ α'. Ἀντίφω-
νον τὸ Μακάριος ἄνθρωπος, εἰς τὸ Κύριε ἐκίκραξεν ἱστώμεν στίχ. στί' στιχηρὰ προσόμ. ἤχος δ'.

Ως Γεωργίου ἐν Μάρτυσι.

ΤΟ Χρυσόχροον σκῆνωμα καὶ λαμπρότατον ἄγαλμα τὸ χρυσοεπώ-
νυμον αὐθις ἀκουσμα, πολυποίκιλος Στέφανος, τὸ στόμα τὸ πάντε-
ρνον, ὁ ποιμὴν ὁ γαληνός. τῆς ἀγάπης ὁ σύνδεσμος, ὁ μελλίρρητος.
Ποταμός τῆς εἰρήνης Φιλοθέη, ὁ φωστὴρ τῶν Μοναζόντων, ἀναδειχ-
θεῖσα λαμπρότατος.

(Δίς.)

ΩΣ ἀστήρ φαεινότερος, ἐν Ἀθήναις ἐπέλαμψας, καὶ ὡς μύρον
κάλλιστον, καὶ ἡδύπνοον· ὡς ἀηδὼν δὲ εὐκέλαδος, ὡς μύλον τὸ εὖοσμον,
καὶ ὡς ἥλιος παιδρός, πανταχοῦ ἐξανέτειλας, καὶ ἐφώτισας, Μοναχῶν
καὶ μιγᾶδων τὰς καρδίας· ἔθεν ἅπαντες ὁμνοῦμεν, σοῦ τὴν ἁγίαν
Μεταστάσιν.

(Δίς.)

ΚΑΙ πτωχῶν καταφύγιον, καὶ τῶν ξένων διάσσωμα, Νεανίδων σύν-
ταξις. Μητὲρ γέγονας, τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καὶ νόσων, καὶ
θλίψεων, ἱατρός καὶ ὁδηγός, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τε· διὰ τοῦτο
σε, ὁ Χριστὸς ἀγαπήσας εἰς τὰς ἁνῶς, Οὐρανίους ἀναπαύσεις, ἐνέθηκέ
σε Πανένδοξε.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

ΠΑΝΤΑ τὰ σά, καὶ σεαυτὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυ-
χὴν καὶ καρδίαν καὶ σῶμα· τῆς φωνῆς γὰρ τοῦ Εὐαγγελίου
ἀκούσασα, τὰ πάντα κατέλιπες, χρυσὸν δὲ καὶ τιμὴν, ὡς οὐδὲν ἐλογί-
σω, καὶ ὅλη γέγονας τοῦ Χριστοῦ οἶκος ἐνδοξός· ἔθεν καὶ ἀνέκραξες
πᾶσι τοῖς φοιτῶσι πρὸς σὲ καταλείψατε τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπὶ κηρα καὶ
ποθήσατε τὸν σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· διὰ τοῦτο ὁ Χρι-

στός, ἰδὼν σου τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς, ἔλθων παρὰ σοὶ καὶ τοικεῖν ἤρε-
τίσαστο· αὐτὸν οὖν καθικέτευε, Φιλοθέη Χρυσόθεε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

ΣΕ τὴν Θεοῦ μητέρα, καὶ Παρθένον ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουβιμ
ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχῇ καὶ σώματι,
Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον.
Πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τὸ Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιον ψυχὰν ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηγται αὐτῶν βά-
σανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κά-
κωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ
εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλ-
πίς αὐτῶν Ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς
ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς,
καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς· καὶ ἐν καιρῷ
Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται· κρinoῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασι-
λεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ
συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ Πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν·
καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βα-
σιλεῖον τῆς Εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς
Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερα-
σπίει αὐτῶν· λήψετε πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιή-
σει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσετε θώρακα δικαιοσύνης,
καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκα-
ταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν.
συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσον-
ται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου

τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλή-
ρεις ριπῆσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσ-
σης· Ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀναστήσεται αὐτοῖς
Πνεῦμα δυναμeos, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώ-
σει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει Θρόνους
δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικαστὰι
περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμέ-
νοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ
ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται γῆρας γαρ-
τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ
δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώπου, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος,
εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν
μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη· συνέσιν αὐτοῦ ἡ δόλος
ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ
καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον· τελειω-
θεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυ-
ρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ
λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τὸ
τοιούτου ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ Ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνῆθις ἔκτενις. Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ναοῦ Ἡγ. Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν
μετεμορφώθης Ἀγαθέ, δειξὸς τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δυναστείαν
σου, ὅτι κόσμου λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ δοῶμεν σοι. Εὐσπλαγ-
χνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡχος Α'

Ἡ Σοφὴ Φιλοθέη σήμερον, εἰς Οὐρανὸς ἀνελθεῖσα, τῷ ἐν Τριά-
δι Θεῷ συμπαρίσταται καὶ τὸν Τρισάγιον Ὑμνον ἀδει ἀκαταπαύ-
στως σὺν τοῖς ἁγίοις Χερσὶ καὶ τοῖς Ἀγίοις ἄπασιν, δεῦτε οὖν καὶ
ἡμεῖς δεξάσωμεν τὴν Ἀγίαν αὐτῆς Κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις
βοῶντες πρὸς αὐτήν, ταῖς πρεσβείαις σου Μήτηρ· σῶζε τὴν πόμνην
σου καὶ διαφύλαττε ταύτην ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.
Εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ τὴν Φιλοθέην σήμερον· καλῶς γὰρ ἀγωνι-

σαμένη, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων βραδέσασα, ἀόκνως τὰς τούτου ἐντολὰς τελέσασα, οἰκητήριον γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν δὲ καταλιποῦσα τὰ ἐν Κόσμῳ, ταῖς Οὐρανίαις συναγάλλεται Ταξιαρχίαις καὶ πρεσβείαις τῇ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'

ΤΟΙ' πλοῦτον τὴν ποσότητα, ἐν ταῖς τῶν πτωχῶν χερσὶ παραθεμένη, ἀντὶ τούτου ἐκτίσῃ Πλοῦτον Οὐράνιον, δόξας δὲ καὶ ἡδονὰς καταφρονήσασα, καὶ ἀσκητικῶς διελεύσασα, πειρασμούς τε πολλούς ὑπενήνοχας, μαρτυρικῶς τὸ ζῆν ἀφαιρεθεῖσα καρτερώτατα, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, Φιλοθέη Πανέντιμε· αὐτὸν οὖν πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς

ΟΣΙΑ Μητερ, ἀγγελικὴν ζηλώσασα διαγωγὴν, ἀσιτίαν ἐξασκήσας, καὶ ὕμνον ἀκατάπαυστον, τῇ Δεσπότῃ προσήνεγκας· ἐντεῦθεν προσκάμενος δὲ βλέπων τὰ κρύφια, τῆς ψυχῆς σου τὴν πρόθεσιν, χαρίτων σε θείων κατηρίκωσεν, ἐναργεῖ σοι παρέχων τὰ σύμβολα τῆς ἐκεῖ μενοῦσης σε αἰδίου Μακκαριότητος, πρὸς ἣν ἤδη μεταστᾶσα, καὶ ταῖς ἀύλοις Χορείαις συνδιατιωμένη, μὴ διαλίπης πρεσβεῖν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἡχος πλ. δ'

Ἡ καθαρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἁγίου Σοφία, σκηνώσασα ἐν σῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, Παμμηκάριστε Φιλοθέη, κατὰ πνευμάτων τῆς ποιηρίας φοδερὸν σε διώκτην ἀνέδειξε, καὶ μεγίστων νοσημάτων Ἰατῆρα Πανάριστον, διδὲ παρρησίαν κεκτημένη πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν τῇ ἀπαύστῃ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν

ΧΑΙΡΕ ἀγνεῖας κειμήλιον. Χαῖρε αὐλοῦ φωτός, καθαρὸν ἐνδιαίτημα. Χαῖρε τὸ κεφάλαιον τῆς ἡμῶν σωτηρίας τε, τῶν Ἀποστόλων χαῖρε τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Μαρτύρων χαῖρε τὸ καύχημα. Χαῖρε τὸ πλήρωμα, Προφητῶν Πανάμωμε καὶ Ἀσκητῶν. Μοναστῶν ἀγλάισμα καὶ σωτηρία πιστῶν.

Εἰς τὸν στίχον διχηρὰ Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς

ΧΑΙΡΟΙΣ ὁ γαληνότατος νοῦς, ἡ ἰλαρὰ καὶ τῇ μορφῇ καὶ τοῖς ὅμοιοις, ἡ πράξει καὶ θεωρίᾳ κεκοσμηκυῖα σαυτῇ, καὶ τὸν νοῦν ὑψώσασα πρὸς Κύριον. ὤρῳσα τὴν τούτου ἀληθῆ δόξαν ἐνδοξε, καὶ λαμπομένη περ' αὐτοῦ θείαν ἔλλαμψιν, ἀξιόχαστε Φιλοθέη ἀείμνηστε· μέ-

μνησο οὖν πρὸς Κύριον, δεόμεθα Πάντερπνε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην, καὶ προσκυνούντων τὰ λείψανα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις σωτηρίας καὶ εἰρήνης καὶ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον

ΧΑΙΡΟΙΣ μοναζουσῶν καλλονή, καὶ τῶν μιγάδων ἀδιάσειστον ἔρεισμα, καὶ πάντων τῶν πενυμένων καὶ τῶν νοσούντων ὁμοῦ, καὶ νηπίων μέγα καταφύγιον, καὶ ξένων ἐπίσκεψις, ὀρφανῶν παραμύθιον. Μητὴρ γὰρ τούτων καὶ ποιμὴν ἐχρημάτισας, καὶ διέσωσας ἀπὸ ζάλης καὶ θλίψεως· ἔθεν τὴν μακαρίαν σου καὶ θείαν Μετάστασιν, ἀνευφημοῦμεν ὁσία, καὶ μεγαλύνομεν σήμερον, Σεπτῇ Φιλοθέῃ, διδὲ πρέσβευε Κυρίῳ ἐλεθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ ἔστησαν ἐπὶ πέτραις

ΠΑΝΤΑΣ τοὺς πρὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τοῦτον ἐναρέτους ἐξήλωσας· Δαβὶδ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχες καὶ Σολομῶντος σεμνή, τὴν Σοφίαν ὅπως τὴν πανθαύμαστον, Σεμφῶν τὴν ἀνδρείαν, καὶ Ἀβραάμ τὸ φιλέξενον, ὑπομονὴν τε τοῦ Ἰωβ, τοῦ Προδρόμου δὲ, θείαν ἀσκήσιν, Ἀντωνίου καὶ Σάββα τε, χρύσεια ἦθη Μητερ μου, σεπτοῦ Χρυσορρήμονος καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων τὰ ἀγαθὰ κατορθώματα. Διὸ καὶ χορεύεις, μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ὁσίων σεμνῇ.

Δόξα ἡχος πλ. β'

ΜΝΗΜΗ δικαίου Σολομῶν φοιτᾷ μετ' ἐγκωμίων. τελεῖται καὶ ὁ λαὸς σὺν αὐτῇ ἀγάλλεται· τοῦτο γὰρ αὐτὸς αἰνιττόμενος ἐφθέγγετο, ἐγκωμιαζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί διδὲ μητὴρ Φιλοθέη καὶ ἡμεῖς πιστῶς τὴν μνήμην σου τιμῶντες καὶ προσκυνούντες ἀξίως, τὸ θεῖον καὶ σεβάσιμόν σου σκῆνος, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις φιλοφρόνως ἐγκωμιάζομεν· πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

ΘΕΟΤΟΚΕ σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῆς Φιλοθέης, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ὀσίας ἡχος α'. Τῆς ἐρήμου πολιτίς

ΑΘΗΝΩΝ τῶν κλεινῶν τε νῦν καὶ πάλαι τὸ δλαστήμα, καὶ τῶν χθῆς καὶ πρώην Ὀσίων, τὸ ἀρίζηλον καύχημα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ πιστοί, ὁσίαν Φιλοθέην εὐλαβῶς, διὰ τὸν Χριστὸν ἐντόνως πάντων τῶν γενηρῶν ἀντήλλαξεν· Ἐχουσα οὖν συμπρεσβευτήν τὸν παμμέγαν Διονύσιον, σώζε τοὺς προσκυνούντας εὐσεβῶς τὸ πάνσεπτον σκῆνος σου

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων
Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α' Στιγολογίαν Κάθισμα ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

ΑΝΕΔΕΙΞΕ σήμερον, τὴν Φιλοθέην πιστοί, ἡ θεία Μητρόπολις
τῶν Ἀθηνῶν καὶ λαμπρά, ὡς μέγα θησαύρισμα· πάντες οὖν ἐν αἰνέ-
σει ἐν τῇ ταύτης κηδεῖα ἄσμασι θεηγόροις εὐφημήσωμεν ταύτην, δο-
ῶντες ταύτῃ ἐκτενῶς σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Δις Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

ΤΗΝ χάριν νῦν ἅπαντες ἀνευφημήσωμεν, Μητρός τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαρὰν, τῇ Κόσμῳ ἀυγάσαντος λύσιν τῆς ἀμαρτίας,
εὐραμένης ἡ φύσις, ἅπαντα τῶν ἀνθρώπων, γηθομένη κραυγάζει, εὐχαῖς
αὐτῆς Κύριε ῥῶσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιγολ. Κάθισμα ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

ΚΑΘΑΡΘΕΙΣΑ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς φρένας, καρδίαν
καὶ λογισμὸν, δοχεῖον γενένησαι, καὶ λιμπρὸν οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας
Τριάδος, Ὅσῃ αἰοῖδιμε Ὅθεν συνελθόντες οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, γε-
ραίρομεν ἅπαντες, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, καὶ πιστῶς ἐκδοῦμεν σοι,
Φιλοθέη ἀέμνηστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφε-
σιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δις Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

ΑΣΤΡΑΠΟΜΟΡΦΟΝ ἄρμα Βασιλικόν, πορφυρίζουσα κλίνη,
Θρόνε χρυσεῖ, παλάτιον πάντερπνον, καὶ παστὰς θαυνεστάτε, πανά-
γιωτάτη σκηνὴ ἀλουργόχροε, ὠραῖσμένη πύλη, ναὶ Θεοδόξαστε,
ὄχημα τοῦ λόγου τὸ παγκόσμιον ὄντως, καὶ κλιμαξ χρυσόπλοκε, χρυ-
σαυρίζουσα γέφυρα, καὶ χρυσήλατε τράπεζα· χαῖρε θεία λαδίς, καὶ
φωτῶνυμε παναγιωτάτη Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Ἔτερον Κάθισμα μετὰ τὸν πολυέλεον. ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΔΕΥΤΕ πάντες οἱ πιστοί, ἐν ὑμνωδαῖς ἱεραῖς, καταστέψωμεν φαί-
δρως, καὶ μεγαλύνωμεν πιστῶς, τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκλάμψασαν εὐσεβο-
φρόνως, καὶ κράζωμεν αὐτῇ ἐν κατανύξει ψυχῆς, καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς,
καὶ ἐν καρδίᾳ παιδρᾶ, παρισταμένη Μητὴρ σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις, ἐν
τῷ φωτὶ τοῦ Παντάνακτος, πρεσβείαν ποίει, ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν
πιστῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

ΔΟΧΕΙΟΝ ὄφθης ἐκλεκτόν, Παρθενομήτορ Μαριάμ, καὶ θρόνος
πύρινος Θεοῦ, καὶ κλίνη πάγχρυσος σεμνή, πεποικιλμένη καθέδρα τοῦ

Βασιλέως, οἶκος καὶ παλάτιον πάντερπνον, νεφέλη χρυσαυγῆς καὶ ἀέ-
φωτος καὶ κιβωτός· καὶ στάμνος μανναδόχος καὶ χρυσοπύργος θάλα-
μος. Διὸ τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν σοι
τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἦχος. Προκείμενον. Ὑπομένον ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Τὸ πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἰπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Εἰ τις θέλει
ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν
σταυρὸν αὐτοῦ κατ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι· Ὃς γὰρ
ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτὴν ὅς δ' ἂν
ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.
Τί γὰρ ὠφελείται ἄνθρωπος, κεκοθήσας τὸν κόσμον ὅλον,
ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας, ἢ ζημιωθείς; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ
με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐπαισχυνθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Πα-
τρὸς καὶ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς,
εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐσθιτόνων, οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου,
ἕως ἂν ἴδωσι τὸν βασιλεῖαν τοῦ Θεοῦ.

Δόξα. Ταῖς τῆς Φιλοθέης. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ Ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

ΜΥΡΟΝ ἐν Ἀθήναις ἐνεδείχθης Φιλοθέη χρυσήθε, μυρίζουσα τὰς
καρδίας τῶν πιστῶν τοῖς μυριπνόοις σου διδάγμασιν ἀλλὰ μύρισον καὶ
ἡμῶν τὰς καρδίας νοητῶς τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν σεβάσμιον
μνήμην σου.

Ὁ Ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεός. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ κανὼν Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς τ'.
καὶ τῆς ὁσίας εἰς η'. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Χαῖρες χαρᾶς σκῆνωμα τῆς
λύπης λύσις.

Ὡδή α'. ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμὸς· Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

ΧΑΙΡΕ κατάρας παλαιᾶς ἡλύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε ζω-
ῆς Μήτηρ, ἄδου ἡ καθαίρεσις, θανάτου ἡ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς
λύπης, χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον, χαῖρε Θεοτόκε Πανύμνητε.

ἈΡΜΑ τοῦ λόγου λογικὸν καὶ ἐμψυχον, χαῖρε Πανάμωμε, Δαδτικὸν
χαῖρε, ἄρμα πολυώνυμον, ἄρμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἡ ἀσυγκρίτως, τῶν
Κερούβιμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερέχουσα.

ΙΕΡΩΤΕΡΑ νοερῶν Δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε κτιστῆς πά-
σης ἀνωτέρα φύσεως, χαῖρε Θεοῦ Παλάτιον, χαῖρε πύρινη Θρόνε, χαῖρε
λυχνία πολυφωτε, χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

ΠΑΒΛΟΣ ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ βλαπτίσασα, χαίρε Ἀμόλυντε, χαίρε βλαστὴν Ῥάβδου τῆς Ἀαρωνίτιδος διαγραφείσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βυθῶς· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνθησας.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Μίλος σοι τερπνὸν ὃ Θεοῦ φίλη ἔδω.

Ἰσαάκ.

ᾠδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ΜΟΝΑΣ ἄς ἐπόθησας, τὰς Οὐρανίου Θεόλεκτε, νῦν εὖρες ὃ Μήτηρ μου μισθὸν τῶν πόνων σου, ὃν ὑπήνεγκας ἐν τῇ παρόντι βίῃ, εὐχαίς καὶ δεήσεσι Κυρίῳ ἄδουσα.

ΕΛΕΟΥΣ σὺ ἀφθονος πηγὴ Ὅσια θεύεσαι, πτωχοὺς καταρδεύουσα πλουσιωτάταις ῥοαίς· ἔθεν Στέφανον, σὴ κορυφῇ ἐδέξω, ἅξιως ὧν ἐσπεύρας σὼν γεωργίων καρπὸν.

ΛΑΛΕΙΝ σοι οὐ δύναμαι τῶν ἀρετῶν εὐπρέπειαν, καὶ ὕψος τὸ ἐνθεον, ὃ ὠραῖσθης σεμνὴ καὶ ἀνύψωτας, πρὸς τὰς ἐπουρανίους σκηνάς καὶ δεδῶσσαι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ φύλαττε τὴν ποίμνην Πάναγνε Δέσποινα, Μαρία Θεόνομφε, ἣν ἡ Φιλόθεος κατηκήσατο, ἐνθάδε τοῦ δοξάζειν, τὸν ἄσπορον τόκον σου, καὶ σὲ Παρθένη Ἀγνή.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἁψίδος.

ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟΝ ὄπλον, χαίρε πιστῶν Δέσποινα, χαίρε κραταῖα προστασία, χαίρε ἀντίληψις, χαίρε βοήθεια, ἀμαρτωλῶν χαίρε τείχος, τῶν προσκαλουμένων σε, χαίρε τοῦ Κόσμου χαρά.

ΣΩΤΗΡΙΑΣ ἀνθρώπων, χαίρε στερρὸν ἔρεισμα, χαίρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν, χαίρε ἡ ἀνοίξασα πάλιν Παράδεισον.

ΧΑΙΡΕ ἀφλεκτε βάτε, χαίρε φωτὸς ἡχημ, χαίρε τοῦ Ἥλιου νεφέλη, χαίρε περίδοξε, καὶ περιάλαγτε τοῦ Βασιλέως καθέδρα, χαίρε πόλις ἐμψυχε Χριστοῦ τοῦ ζώντος Θεοῦ.

ΑΠΕΙΡΟΓΑΜΕ Μήτηρ, χαίρε Ἀγνή Δέσποινα, χαίρε ἡ ἀνήρωτος χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα, τὸν γεωργὸν τῶν ἀπάντων, χαίρε γῆ ἀλήθειαν ἡ ἀνατείλασα.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

ΣΥ τὸν πλοῦτον ἐνείμας Ὅσια, τὸν σὸν δεομένοις τὸν βευστόν· καὶ γὰρ ἐν τοῦτῃ πάνσεπτε καυχᾶσθαι οὐ προήρησαι, ἀλλ' ἀντὶ τούτου δεδεξαί σὴ κορυφῇ Δόξης στέφανον.

ΣΑΙΣ προσευχαίς πρὸς τὸν Δεσπότην, περιέσωζε αἰετὴν ποίμνην τὴν σὴν, καταγεραίρουσάν σε Πάνσεμνε, ὡς Θεῖον ἐνδιαίτημα, ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσον.

ΟΔΟΝ τὴν ἀπάγουσαν εἰς ἄνω, εὐροῦσα διώδευσας σεμνῶς· ἔθεν καὶ πρὸς Οὐράνιον ἐλήλυθας πολίτευμα, καὶ ταῖς Ὅσίοις ἅπασιν, Ὅσια συγκατηρίθμῃσαι.

Θεοτοκίον.

ΙΑΣΕΙΣ παρέχουσα παντοίας, τοῖς ἐν πόθῳ τιμῶσί σου Ἀγνή, τὸν Τόκον τοῦ ἐκ πνεύματος, Ἀγίου συλληφθέντα σοι, παράσχ.υ καὶ τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν.

Αἵτησις.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

ΚΑΤΑΛΙΠΟΥΣΑ τὰ τῆς γῆς, ὃ Φιλοθέη, μετέστης ἄνω πρὸς μονὰς τὰς Οὐρανίους, καὶ πρεσβεύεις σὺν πᾶσι τῆς ἐπουρανίους, Ὅσίοις ἅμα δικαίοις καὶ τοῖς λοιποῖς, καὶ πᾶσι τοῖς ἄνω Νόοις καὶ λειτουργοῖς, καὶ κραυγάζεις τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Θεὸς ὑπεράγαθε, σῶζε πάντας οὓς ἐπλασας.

Δίς. Θεοτοκίον. Ὁμοίον.

ΘΕΟΧΑΡΙΤΩΤΕ Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει ἀκαταπύστως δοῦναι ἡμῖν πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἱλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπ' ἀνέριθωσιν, ὅπως εὖρωμεν ἔλεος.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις.

ΑΝΑΤΟΛΗ τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ ἡλίου τοῦ ἐξανατείλαντος πρὸ ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός. Χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἐμψυχε, Παρθένη χαίρε Μήτηρ. χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδεξαμένη Πανάμωμε.

ΣΥ τὸ χρυσοῦν, θύμιατῆριον Δέσποινα τοῦ ἀστέκτου, καὶ ἀύλου ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγέν, τῆς Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ χειρόγραφον, διὸ σοι χαίρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις.

ΣΥ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος, καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγελῶν, στέφος, καὶ διάδημα, διὸ ἡγῇ καὶ δοῦρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον, τὸ χαῖρέ σοι βοῶμεν, χαίρε Δέσποινα Κόσμου, χαίρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

ΚΑΙΝΗ σεπτή, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλουμένη δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτός, ἡ κεχρυσωμένη τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος, λαβὴς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε. χαῖρε πύλη ἡ κλίμαξ, καὶ γέφυρα.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

ΤΗΝ Ὅσιαν Φιλοθέην, φιλοφρόνως τιμήσωμεν, ἐν ὧδαῖς ἁγμάτων, ταύτην εὐσεβῶς μεγαλύνοντες· αὕτη γὰρ ὤφθη δοχεῖον Θεοῦ Πνεύματος, καὶ πεφώτισται τοῦτου ταῖς θείαις λαμπρότησιν.

ΕΠΙ Θρόνου καθήμενη, Θείας δόξης Πανθαύμαστε. τοὺς τὴν σὴν τελοῦντας μνήμην εὐσεβῶς διαφύλαττε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ὦ Μητερ, ταῖς πρὸς Κύριον, ὃ βοᾷς ἀεὶ, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

ΡΩΜΑΛΛΑΪΑ διονοῖα, καὶ γενναῖα φρονήματι, τὰς Κυρίου Μητερ πάσας ἐντολὰς ἐκτετέλεκας, ὡς κτησαμένη ἀγάπην τὴν πρὸς Κύριον, καὶ τοὺς πέλας τελείαν Ὅσιαν ἀείμνηστε.

Θεοτοκίον

ΠΑΝΑΓΙΑ Θεοτόκε. τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἐκ κινδύνων ρύσαι πάντων καὶ σκανδάλων τοῦ ὄψεως, τῆς Φιλοθέης πρεσβείαις ἦν δοξαζόμεν, μετὰ σὲ καὶ γὰρ ὤφθη Κυρίῳ δουλεύουσα.

Ὡδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

ΝΟΕΡΟΝ Στραπεῖαν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρασχε Ἰνα σοὶ τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

ΩΣ χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε Ὑπεράμωμε, χαῖρε Ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἀγνείας πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον, χαῖρε παρθεσίας, κακοδαψὲς τὸ ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ εὐώδες ὁσφράδιον.

ΜΥΣΤΙΚΗ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα χαῖρε κρήνη Θεία, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναδύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βότρυν τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

ΑΙΟΛΑΕΥΤΕ πύλη χαῖρε ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, Παραδείσου πόλας ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ Γῆ χορεύει, ἡ τὰ ἄνω συνάψασα.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ΜΟΝΗΝ τὴν φερέσιον εὐροῦσα κατετρύφησας, πᾶσαν θειοτέραν θεωρίαν, δι' ἧς ἀνήχθης εἰς θεῖαν ὄντως ζωὴν, καὶ γέγονας πᾶσι τοῖς πιστῶς ἐπικαλουμένοις σε ἐναντίων ὑπέρμαχος.

Ὁ βίος σου ἔνθεος καὶ ἀρεταὶ θαυμάσιαι, καὶ τὰ κατορθώματα γενναῖα, ὅθεν καὶ δόξης πλείστης ἡξίωσαι, τῆς ἀνωθεν Μητερ ἐκ Θεοῦ, ὥστε καθικέτευσεν ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

ΝΟΥΣ ἅπας ἀνθρώπινος, ἀδύνατον λογίσασθαι τοὺς κινδύνους Μητερ καὶ τὰς θλίψεις, ἅπερ ὑπέστης ὑπὸ τῶν ἐξωθεν, ἀκλόνητον σχοῦσα λογισμὸν, πίστει τῇ πρὸς τὸν Κύριον, οὗ τὸν λόγον τετήρηκας.

Θεοτοκίον.

ΠΑΝΑΓΝΕ Δέσποινα, τὸν Κύριον ἡ τέξασα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ τεθαρρηκότας, καὶ τῆς μελλούσης πάντας κολάσεως, ἀπάλλαξον Ἀχραντε σεμνή, παρρησίαν ἔχουσα, μητρικὴν πρὸς τὸν Κύριον.

Ὡδὴ ε'. Τὴν δέξαι ἐλπίδι.

Ἡ Ἐμψυχος χαῖρε Δέσποινα Κόχλος ἡ κογχύλη τῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγὴ ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παγτός βραχίονι πορφυρώσασα, τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ ἡ καλύψασα χαῖρε Πανύμνητε.

ΣΤΗΡΙΖΕΙ μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ αἰσθητὸς οὗτος ἄρτος, χριστιανῶν τὰς καρδίας κρατύνει τὸν σὸν ἄδόκμον Ἅγιον Ὄνομα, ἐντεῦθεν καὶ χαρμονικῶς πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει σοι.

ΛΥΧΝΙΑ ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, Κιβωτός ἡ Θεοχώρητος χαῖρε, χαῖρε Σκηνή, χαῖρε Ἅγιον Ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἐμψυχε, παλάτιον χαῖρε Θεοῦ, χαῖρε τέμενος Θεῖον Πολύφωτον.

ΥΠΕΡΑΓΝΕ ὑπεράμωμε χαῖρε τὸ τῆς φύσεως ἐξαιρετὸν ἄνθος, χαῖρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία, καὶ χάρις Θεόδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν θροτῶν, ἡ τιμήσασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Ἄλλος. Τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

ΘΕΟΥ ὡς Παῦλος ὑπάρξασα, γεώργιον Ὅσια ἀπέδωκας ἑκατοστεύοντα, τῶν ἀρετῶν σου τὸν ἔνθεον, καρπὸν Χριστῷ τῷ σὲ γεωργήσαντι.

ΕΚΠΑΗΤΤΕΙ πᾶσαν διάνοιαν, βροντῶν τὰ παρὰ σοῦ νῦν τελοῦμενα, ψυχὰς ἀνθέλκεις γάρ, ἐξοφωμένας τοῖς πταίσμασι πρὸς Θεῖον φῶς Ὅσια τοῖς σοῖς διδάγμασι.

ΟΣΙΑ ὡς διδάξασα, ζῶν ἦν εὐρεῖς Μητερ Οὐράνιον, ἧς καθικέτευσεν ἀξιωθῆναι τοὺς δούλους σου, τοὺς σὲ νῦν εὐλαβῶς μακαρίζοντας.

Θεοτόκιον.

ΥΜΝΟΥΜΕΝ ἄχραντε Δέσποινα, τὸν τόκον σου ἀσπόρως ἐλάμψαντα, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, καὶ σὲ Παρθένε γεραίρομεν, ὧδαίς ἀπαύστοις ὡς ἀγνὴν Θεομήτρα.

Αἵτησις. Κοντάκιον. ἤχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

ΜΝΗΣΤΕΥΘΕΙΣΑ ἄνωμε τῷ τοῦ Πατρὸς θείῳ Λόγῳ, καθαρὰν καὶ ἄσπιλον, αὐτῇ σαυτὴν διετήρεις, ὅθεν σε πρὸς τὸν νυμφῶνα τῆς ἁγνῆς δόξης. κέκληκεν ὁ σὸς Νυμφίος, ὃ συναγάλλη, καὶ πρεσβεύεις Φιλοθέη, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἀξιόγαστε.

Ὁ Οἶκος

ΠΑΣΑ γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν τῆς Πανευφήμου Φιλοθέης· ἅπαν Γένος καὶ ἡλικία πᾶσα· νεανίσκοι καὶ παρθένοι τοῦ Χριστοῦ τὴν μυροβλύτιδα ἐγκωμίους καταστήσωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεως ἀπορρίψασα, δι' ἀσκητικῶν πόνων τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταθέδωκεν. Οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ στέφει κοσμουμένη αἰτεῖται παρὰ Χριστοῦ δοθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μηνὶ Φεβρουαρίου 19. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχιππου.

Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἀρχιππος λίθον ἑκατηλνῆθης τῷ πόθῳ τούτῳ λίθοις Ἀρχιππος δεκάτῃ ἐννάτῃ θάνε χειμαδίοισιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης, τῆς ἐξ Ἀθηνῶν, σωθείσης ἐν Ἀθήναις, (ὅπου καὶ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον σώζεται), ἐν ἔτει 1589, ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἡ Φιλοθέη τῶν τῆδε μεταστάσα, χαίρουσα ἀνῆλθε πρὸς Μονὰς οὐρανίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου Θεοδότου καὶ Ἡσυχίου.

Τῆς Ἁγίας μάρτυρος Ἀσκληπιοδότης.

Ὁ Ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν Ραβουλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Εὐγενίου καὶ Μακαρίου.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ νέου Ἱερομάρτυρος τοῦ ἐκ τῆς Ἡπείρου καταγομένου, ὃ δι' ἀγχόνης τελειωθείς τὸ ἔτος 1809 Φεβρουαρίου 19.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ Πάντων σου τῶν Ἁγίων, Ἀμήν.

1924. Τρίτῃ τῆς Τυροφάγου. Ἁγίας Φιλοθέης. Πάσχα Ἀπριλ. 14.

1925. Τετάρτῃ τῆς Α'. Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν. Πάσχα Ἀπριλ. 6.

1926. Πέμπτῃ τῆς Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλ. 19.

1927. Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου. Πάσχα Ἀπριλ. 11.

1928. Κυριακῇ Α'. τῶν Νηστειῶν. Πάσχα Ἀπριλίου 2.

1929. Δευτέρᾳ τῶν Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 22.

1930. Τρίτῃ τῆς Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 7.

1931. Τετάρτῃ τῆς Β'. Ἑβδομάδος. Πάσχα Μαρτίου 30.

1932. Βίσεκτος. Παρασκευῇ Ἀποκρέω. Πάσχα Ἀπριλίου 7.

Ὡδή ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ μόνη Ἀπειρανδος, ἡ μόνη Ἀφθορος χαίρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος, τὸ ξένον χαίρε καὶ φρικτὸν Μυστήριον, χαίρε Ἀγγέλων τρυφή. χαίρε Ἀγγέλων χαρά.

ΣΙΩΝ πόλις ἐμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλλαλήθη δεδοσμένα, χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς μεταβαίνομεν πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθάρας εἰς ζωὴν.

ΛΕΙΜΩΝ Θεοφύτευτος, εὐώδης κήπος Θεοδαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένη, ἀθνασίας. Ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαίρε σοι κράζομεν, χαίρε χρᾶς χορηγέ. χαίρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

ΥΠΕΡΤΙΜΕ Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθὼν με λύτρωσαι, ἵνα σοὶ χαρμοσύνως τὸ χαίρε κράξω. χαίρε ἀγγελίας πηγὴ, χαίρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος, χαίρε δοχεῖον Θεοῦ, χαίρε χωρίον Χριστοῦ.

Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

ΦΑΕΙΝΟΤΑΤΑΙΣ ἀστραπαῖς, τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος καταλαμβάνουσα τὸν νοῦν, βῶξ σὺν Ἀγγέλοις, ἡ παρίσταται· ὑπερύμνητε Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

ΙΕΡΩΤΑΤΟΙΣ λειτουργοῖς, τοῖς παρισταμένοις τῷ Θρόνῳ τῆς τρισηλίου ἀστραπῆς τοῦ Θεοῦ, συγχορεύεις κραυγάζουσα, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

ΛΙΜΕΝΑ εὐζιον ψυχῶν, Μήτηρ δειμαμένη τοὺς ζάλη καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν, ναυαγοῦντας γαλήνης ἡξίωσας· ὅθεν οἱ σωθέντες κραυγάζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτόκion.

Η ΤΟΝ προάναρχον Υἱόν, Μητέρα τοῦ Πατρὸς δεξαμένη ἐν τῇ γαστρὶ σου μητρικῶς, σὺν Υἱὸν ἐκδυσώπει ποίμνην τηρεῖν, τῆς Φιλοθέης ἄδουσαν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδή η'. Εὐλογεῖτε παῖδες.

ΙΕΣΑΙ ἐκ ρίζης, χαῖρε σάβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα ἄνθος τὸν Χριστὸν ὥρατον, χαῖρε πῖον Ὅρος, χαῖρε κατὰ σκιον, χαῖρε Θεοῦ Οἴκος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος πάντων εὐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

ΣΙΔΗΡΑ σου ράβδῳ, κραταιᾷ ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυμένους θήρας, τὰ περικυκλοῦντα πάθη ἀποσώβει τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν. δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρε σοι Παρθένη κράζω.

ΩΡΑΙΩΘΗΣ ὁλη, τὸν Ὁραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ υἱὸς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὥρατα· διό σοι τὸ χαῖρε κράζομεν, λέγοντες· χαῖρε Θεοτόκε Ἀγνή, Κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

ΔΑΝΙΗΛ ὁ εἶδεν Ὅρος, πρὶν ἀλατόμητον, Θεογενήτορ, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαίος λίθος, χαῖρε Θεοδόχε ἀνθρακοφόρος λαβὴς, χαῖρε τῶν αὐλῶν ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως τιμιωτέρα.

Ἄλλος Παῖδας εὐαγεῖς.

ΑΝΗΛΘΕΣ πρὸς γινῶσιν θεωρίας, καὶ πάντα σαφῶς μεμύησαι τοῦ Πνεύματος ἄδυστα μυστήρια, πᾶσι δὲ κατήγγειλας τοῖς προσφοιτῶσι Πάνσεπτε, σοι καὶ κραυγάζουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦνται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΔΟΞΗΣ κατεφρόνησας τῆς κάτω, καὶ πᾶσαν διάνοιαν ἐπτερωσας ἀρετῶν κουφότητι, ἔθεν καὶ ἀνύψωσαι πρὸς θεῖον ὕψος ἄρρητον, ᾧ χαίρεις ψάλλουσα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦνται.

ΩΦΘΗΣ ὀρφανῶν τροφὸς καὶ Μητὴρ, καὶ πάντων ἀδικουμένην ἡ ἀντιλήψις, τῶν ἐν νόσεις ἵασις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ τοῖς ἐν λύπαις Πάνσεμνε. χαρὰ τοῖς ψάλλουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦνται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

ΙΑΣΑΙ Ἀγνή τὰς ἀσθενείας, τῶν πίστει προστρεχόντων σοι Θεόνυμφε καὶ ὁμολογούντο σε Θεοτόκον ἄχραντε, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσα-

σαν, ᾧ πάντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦνται.

Ὡδή θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

ΙΔΟΥ σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι τὴν Ἀειμακάριστον, ὡς προφήτευσας, Θεογενήτορ ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ ὡς τεκούσῃ τὴν χαρὰν, τὸ χαῖρε βοῶσί σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρήνη, ψυχικὸν μέλι βρύουσα.

ΩΡΘΩΣΑΣ Δέσποινα Ἀγνή, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ τὸ ὀλισθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὔας τὴν λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς τὸ χαῖρε βοῶμεν σοι, χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίασμα.

ΑΞΙΟΝ χαῖρε σοι βοᾶν, ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ ἀϊδιος, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένη Κόρη Θεογενήτρια, χαῖρε παράεισε τρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρειθος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προμέουσα.

ΝΥΤΤΕΙ μου βέλει γλυκερῷ τὴν καρδίαν ὁ σὸς πόθος Πανύμνητε καὶ ἐκβιάζει με χαῖρε σοὶ κράζειν διὰ παντός, καὶ βοᾶν χαῖρε λιμὴν χαῖρε ἡ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτῃ ἀδιάβατος θάλασσα.

Ἄλλος Ἀπας γηγενής.

ΙΟΥ πρὸς ὑπαπαντήν, Ἀγγέλων συστήματα Μητέρα κατήρχετο, αἱ ὁ τῶν Ὁσίων δέ, χορὸς σὺν τοῦτοις θεοῖς ἐν ἁσμασιν, ἐπηκολούθει πάνσπε ἀναγομένης σου, εἰς τὰ ἄνω πάντερπνα σκηνώματα, ὧν Χριστὸς αἱ τὰς πύλας ἡνέωξε.

ΑΝΘΟΣ χρυσαυγές, ποικίλον, χρυσόχροον, καὶ εὐωδίας μεστόν, τοῖς ἐν Ἀθήναις νῦν, ταῖς χρυσιζούσαις Μητέρα ἐξήνησας, καὶ πᾶσαν εὐωδίαν καὶ καταλάμπρυνας, τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς σοὺς Γεννήτορας, τῶν χαίτων τῶν σῶν τῇ τερπνότητι.

ΙΝΩ σε Χριστός, καλέσας εἰς ἀκλήτον ζῶν μετήνεγκε, ὃν καθικετεύουσα, μὴ παύσῃ Μητέρα ὑπὲρ τῶν πίστει σου, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν ὑμνούντων Πάντερπνε, καὶ βοώντων· χαίροις ἀξίεπαυε, φιλοθέη τὸ ῥῶδο τὸ εὐχρον.

Θεοτοκίον.

ΚΙΡΙΟΝ Ἀγνή, Παρθένη ὃν ἔτεκες τοῦτον δυσώπησον, ἄτρωτον

τηρεῖν αἰεὶ, τὴν νεολαίαν, ἣν ἡ Φιλότης. τὸν σὸν ὕμνεῖν συνήγαγε
τόκον Πανάμωμε, ἐκ παντοίων πολεμίων Ἀχραντε, αἰσθητῶν, καὶ
ἀδύλων Θεόνημφε.

Καταβασίαι Ὡδή Α'. Ἦχος Δ'.

ΑΝΟΙΞΟ τὸ στόμα μου, καὶ πληροθήσεται Πνεύματος καὶ, λόγον
ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ καὶ ἐφθήσωμαι φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ
ἄσω γηγθόμενος ταύτης τὰ θαύματα

Ὡδή Γ'.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θάλασσαν
συγκροτήσαντας πνευματικὴν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στέ-
φανον δόξης ἀξιώσον.

Ὡδή Δ'.

ΤΗΝ ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως
τοῦ σου Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀβραάμ, κτανοῶν ἐκράυχζε, δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή Ε'.

ΕΞΕΣΤΗ τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου σύ γὰρ ἀπειρόγαμε
Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονιν
Υἱόν, πάσι τοῖς ὕμνοισί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή στ'.

ΤΗΝ θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες,
τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ' αὐτῆς τεχθέντα
Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδή Ζ'.

ΟΥΚ ἐλάτρευτὴν τῇ κτήσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα ἀλλὰ
πυρὸς ἀπειλή, ἀνδρείως πανήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνετε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς, εἰ.

Ὡδή Η'.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

ΠΑΙΔΑΣ εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκος διεσπαστο
τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄψαν,
ἀγείρει ψάλλουσιν τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Θ'. Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός.

ΑΠΑΣ γηγενὴς σκιρτάτω τῇ πνεύματι λαμπαδοχοούμενος, πανηγυρι-
ζέτω δὲ ἀδύλων Νόων, φύσις γεραίρουσα τὴν ἱερὰν Πανήγυριν τῆς
Θεομήτορος, καὶ βοάτω. χαίροις Παρμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρ-
θενε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

ΑΓΑΛΛΟΥ, τέρπου, χόρευε, πᾶς ὁ λαὸς τὴν σήμερον, τῆς Φιλοθέης
τὴν μνήμην, πανηγυρίζοντες πάντες. ἰδοὺ γὰρ καταλείψασα, τὸν Κό-
μον τὸν ἐπίκηνον, καὶ πρὸς Μονὰς ἐλήλυθε τὰς Οὐρανίους καὶ χαίρει,
ὕπὲρ ἡμῶν καὶ πρεσβεύει.

Θεοτοκίον.

ΜΑΡΙΑ καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος
δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἡδύοχησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε,
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσας σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεο-
τόκον.

Εἰς τοὺς αἰῶνας, τὸ Πᾶσα πνοή, στιχηρὰ ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ' ὕψιστου κληθεὶς τῆς Βασιλείας.

ΣΗΜΕΡΟΝ χαίρει ἡ γῆ καὶ συγχορεύει, διδοῦσα τὸ βλάστημα,
αὐτῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὡς θεῖον δῶρον καὶ μέγιστον, τὴν Φιλοθέην,
τὴν ἐν Ἀθήναις ἀναδαστήσασαν, εὐφραίνεται καὶ ἅπασα, τῶν Οὐρα-
νῶν ἡ πληθὺς, ὡς δεξαμένη τὴν ἄσπιλον, καὶ θειοτάτην, καὶ ἑλὴν εὐ-
σαν Θεοῦ κατοικήσιν· χαίρει δὲ μᾶλλον καὶ ἀγάλλεται, Ἰησοῦς
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν· δεῖ ἀνήγαγε ταύτην εἰς τὰ ἄδυστα βασί-
λεια.

ΙΔΑΡΑ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ἥλιος ὁ πάμφωτος, ἀστὴρ
αὐγέστατος, περιστὰρ ἡ ἀκέραιος. ἡ Φιλοθέη, ἡ μύρον οὐσα καὶ μύλον
πάγχρυσον ἡ ἑλὴ μυρίσασα, καὶ χρησιμεύουσα, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ
καρδίαν τε, σὺν τῇ σαρκί, καὶ γενομένη φῶς καὶ ἀπαύγασμα· νῦν
δὲ ἀφείσα τὰ ἐπὶ κηρὰ, ἀνελήλυθεν ἄνω πρὸς Κύριον, καὶ πρεσβεύει
ἀπαύστως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΦΥΤΟΝ ὥρατον ἐβλάστησε καὶ κλάδον, ἡ Θεία Μητρόπολις τῶν
Ἀθηνῶν ἡ λαμπρά, φέρον καρπὸν εὐωδέστατον, πλήρη χαρίτων, γλυ-
κὸν εἰς γεῖναι, καὶ θυμηδέστατον, τὴν θείαν καὶ ἄσπιλον, καὶ θεοδό-

ἔαστον, τὴν Φιλοθέην τὴν πράξει τε, καὶ θεωρίᾳ, κατακοιμοῦσαν ψυχὴν τοῦ σώματος· ὅθεν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν, καὶ γεραίρομεν ταύτης τὴν κοίμησιν, ἐν ψαλμοῖς μελιρρύτοις, καὶ τερπνοῖς τοῖς μελωδήμασιν.

Δόξα ἡγος β'.

ΤΩΝ ὑπὲρ ἀγαθῶν, δεξαμένη ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεῖδες Θεόληπτε ἐντεῦθεν γὰρ τῷ καρπῷ οὐχ' εἴλω, καθάπερ Ἀδὰμ τὸν ὄφιν δὲ ἀποκρουσάμεν δι' ἐγκρατείας, Ἀγγελικῶς τὸν βίον διήγυσας, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς αὐλιζῇ, ἐπαπολαύουσα τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς Θεὸν ὠλεομένη ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, ἡγιασμένη Φιλοθέη τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

ΧΑΙΡΕ Μαρία Θεοτόκε ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ Ὁ Ἅγιος καθὼς βοᾷ, ὁ Προφήτης. Ἅγιος ὁ ναὸς σου θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας καὶ τοῦ Ναοῦ κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν. Τὸ Τρισάγιον καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκειμένον. Ἦγος πλ. Β'.

Μακάριοι ὧν ἀφίθσαν αἱ ἀνομίαι. — Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον. Πρὸς Ἑδραίους.

Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί ἀναμνησθεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας. ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων. τοῦτο μὲν ὀνειδισμοὶς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν ὄντως ἀναστρεφόμενων γεννηθέντες καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε· καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ἡμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε· γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρεῖττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν· μὴ ἀποβάλετε οὖν τὴν παρρησίαν ἡμῶν, ἥτις ἔχει μισθοποδοσίαν μεγάλην· ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσθητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἤξει καὶ οὐ χρονεῖ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Εὐαγγέλιον. Σάββατον τῆς Ζ' Ἑβδομάδος ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ φιλὼν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ

ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλὼν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος, δέχεται τὸν ἀποστειλάντά με. Ὁ δεχόμενος Προφῆτην εἰς ὄνομα Προφήτου, μισθὸν Προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὁς ἔἰη περὶ τὴν ἑνὰ τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Θαυμάσια εἶναι γινώσκειν, καὶ ἄξια διηγέσθαι τῶν παλαιῶν Μαρτύρων καὶ Ὁσίων τὰ ἔνθεα κατορθώματα, καὶ ἱκανὰ νὰ προσερεθίσουν, καὶ νὰ διεγείρουν εἰς τὴν κατὰ δύναμιν μίμῃσιν καὶ τὰς πλέον ἀμελεῖς καὶ ραθυμούς ψυχάς. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις (φεύ) τὴν σήμερον τῶν τοιούτων Ἀγίων κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προφασίζονται, καὶ ἰψὶ τότε τάχα καιρῷ, οὐχὶ δὲ τῇ οὐκείᾳ προαιρέσει, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι νὰ ἀποδίδουν τὰ ἐκείνων ἄλλα καὶ τὰς ἁρετάς διὰ τοῦτο περισσότερον πρέπει νὰ ἐκθειάζονται ὅσοι καὶ ὅσαι κατὰ τοὺς πορόντας καιρούς, ἢ καὶ ὀλίγον περὶ ἡμῶν τοῖς τῶν παλαιῶν ἴχνεσιν ἐποκολουθήσαντες ἦτοι μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, ἢ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ παρ' αὐτοῦ πλουσίως ἀντεδόξασθησαν, οἵδε γὰρ Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Μία κατ' ἐκείνους ἐχημάτων καὶ ἡ νῦν εἰς εὐφημίαν καὶ μνήμην προεμμένη Ἀγία, ἡ ὁποία ὠρμάτο ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, μητρὸς μὲν Συρίγης, πατρὸς δὲ Ἀγγέλου Μπενιζέλου τοῦ πρίγκη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἰσέτι καὶ νῦν διασώζεται ἐν Ἀθήναις, ἀμφοτέρων φιλευσεβῶν, εὐγενῶν, καὶ πλουσίων.

Μάλιστα δέ, ἡ εἰρημένη Συρία ὅσον εἶχε τὴν ἐξωτερικὴν περιφάνειαν καὶ πλουσιότητα, τόσον ἐπλούτει καὶ τὴν ἐσωτερικὴν, οὕσα κατὰ κόσμος ἀπὸ διαφόρους ἀρετῶν, καὶ τὸ πλέον ἀπὸ τὴν Χριστομνητον Ἐλεημοσύνην, οὕσα δὲ στεῖρα καὶ ἀγονος, καὶ περὶ τούτου ὡς εἰκὸς λυπομένη, δὲν ἐπρόσδραμεν εἰς ἀνθρωπίνης τέχνης καὶ ἱατρείας καθὼς ὁμοιοπαθεῖς γυναῖκες συνιθίζουσιν τὴν σήμερον· ἀλλὰ γενναίῳ φρονήματι μιμουμένη τὴν θεοχαρίτων ἐκείνην καὶ προφήτιδα Ἄνναν, κατέφυγε μετὰ πίστει πρὸς τὴν Παντοδύναμον καὶ πανάγαθον Ἰατρόν, καὶ εἰς τὴν μεσιτείαν τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας· ἐκλιπαροῦσα ταύτην θερμῶς νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπώδυνον στερίωσιν καὶ γε τῆς δεινότητος οὐ παρήκουσεν ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος. Ἐν μὲν γὰρ τῶν ἡμερῶν εἰσελθοῦσα κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῇ εἰς τὸν τῆς Θεοτόκου Ναόν, καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς συντό-

νου καὶ ἐπιμόνου προσευχῆς ἀποκοιμηθεῖσα ὀλίγον, βλέπει ὅτι ἐξηλθεν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος φῶς μέγα καὶ ἔκλαμπρον, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὴν κοιλάν της, καὶ οὕτως ἀρπυνώσασα, καὶ καθ' ἑαυτὴν κρινούσα τὸ δρασθῆν, ἔλαβε πληροφορίαν, πῶς ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, ὃ καὶ ἐγένετο, μετ' ὀλίγον γὰρ συλλαβοῦσα, ἐγέννησε θυγατέρα, καὶ ἐπωνόμασε ταύτην Ρεβούλαν. Ἡ ὁποία ὡς τέκνον δι' εὐχῆς θεόθεν δεδωρημένον ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προσμήνυε τὰ μετὰ ταῦτα ἑνάρετα αὐτῆς καὶ θεοειδῆ κατορθώματα, καὶ ὅσον ἠϋξανε κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, τόσον προέκοπτε καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἔχουσα καὶ προσεχὲς τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς της, καὶ ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τῶν ὑδάτων καὶ διεξόδους, ἔσπευδε νὰ ἀποδώσῃ ἑκατονταπλασίονα τὸν καρπὸν. Λοιπὸν φθάσασα τὸν δωδεκαετῆ χρόνον τῆς ἡλικίης της ἐξητήθη ἐπὶ γαμικῇ συζυγίᾳ παρὰ τινος τῶν τότε πρωτίστων τῆς πόλεως· ἀλλ' αὕτη ἡ αἰδοίμος τρέφουσα πόθον εἰς τὴν καρδίαν της εἰς τὸ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν, καὶ ἀσκητικῶς νὰ πολιτευθῇ, τὸ μὲν πρῶτον ἀπέβαλε τὸ τέτοιον ζήτημα ὡς ἀπῆλθον εἰς τὸν θεοφιλεῖ της σκοπὸν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν πολλὴν βίαν καὶ τὰς ἐνοχλήσεις, ὁποῦ καθ' ἐκάστην οἱ γονεῖς αὐτῆς ἔκαμναν δικαιολογούμενοι ὅτι δὲν ἔχουν διάδοχον ἑσπερον τῆς ἐνοῦσης αὐτοῖς περιουσίας· ἔστρεψε καὶ ἀκουσίως καὶ συνεζεύχθη νομίμῳ ἀνδρὶ, ὅστις μὲ τὸ νὰ ἔτυχῃ γάμου σκληρᾶς καὶ σχεδὸν ἀπανθρώπου, τὴν ἔθλιβε καθημερινῶς μὲ διαφόρους κακώσεις καὶ τιμωρίας. Ἡ δὲ ἀέμνητος ὑπομένουσα εὐχαρίστας ἔνα τοιούτων τύραννον, καὶ ὅχι ὁμόζυγον, ἐπραγματεύετο παντοιοτρόπως τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν διόρθωσιν του, ποτὲ μὲν τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μεταβάλῃ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὸ ἐκτεθριωμένον καὶ Φύλον, ποτὲ δὲ αὐτὸν ἐκείνῳ νουθετοῦσα καὶ διελέγουσα, καὶ ἔτσι ἐπέρασε μετ' αὐτοῦ τρεῖς ὅλους χρόνους διὰ πολλῶν θλίψεων καὶ βασάνων, ἕως ὁποῦ ὁ Θεὸς βλέπωντας τὴν ταύτης ὑπομονήν, καὶ τὸ ἐκείνου ἀμετανόητον τὸν ἔδωκε μετὰ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Ἡ δὲ Ἀγία μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν διέτριβε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ πατρικὸν της ὁσπήριον, πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀφορώσα, τὸ πῶς νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀρετῆς τὸν ὁποῖον καὶ καθικέτους νυκτὸς καὶ ἡμέρας διὰ τὴν ἐνισχύσῃ εἰς ὃν καὶ πρότερον εἶχε σκοπὸν, μὲ ὅλον ὁποῦ πάλιν οἱ γονεῖς της δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ τῆς προβάλλουν καθ' ἐκάστην καὶ δευτέρον γάμον, διότι ἐζητεῖτο ἐπιμόνως παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει περιφανῶν διὰ τὸ εὐγενές, καὶ περιὸν τοῦ πλούτου ἀλλ' ἦσαν πλέον ἀδάμαντα παίοντες, καὶ λίθον ἐψώντες κατὰ τὴν παροιμίαν· μάλιστα ὁποῦ αὕτη ἡ μακαρία ἀπὸ τὰς ἀδυνατίων καὶ ἐκτενεῖς ἰσχυρίας καὶ προσευχάς, ὁποῦ ὡς θυσίαν αἰνέσεως τῷ Κυρίῳ προσέφερεν, ἡξιώ-

θη και θείας διπλάσιας, επιστηριζούσης οὐτὴν εἰς τὴν θαυραλίῃ καὶ θα-
ρεστον γνώμην. Δέκα χρόνοι ἦσαν τῆς χηρείας τῆς παρασμένοι. καὶ
οἱ μὲν γονεῖς αὐτῆς ἀφέντες τὰς ἐν γῇ διατριβάς ἀπῆλθον εἰς τὴν ἄλλην
ζωὴν, ἡ δὲ Ἁγία ελευθερωθεῖσα ἀπὸ τέτοια ἐμπόδια, καὶ δοξάσασα
τὸν Θεὸν ἤρξατο ἐν ταπεινοφροσύνῃ πνεύματος ἀσκητικωτέρας· δια-
γωγῆς, νηστειῶν ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς σχολάζουσα, καὶ ὡς Φιλό-
πονος μέλισσα εἰργοῦτο τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἀρετῆς, καὶ πρῶτον
μὲν ἐν δράματι δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου
οἰκοδομεῖ παρθενῶνα, ἐπ' ὀνόματι τούτου τούτου τιμήσασα μὲ ἱκανὰ
κελλία, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα οἰκοδομήματα καὶ περιοχάς, καὶ τὸν ἐπροι-
κοδότην μὲ μετόχια καὶ ὑποστατικά ἱκανὰ πρὸς ἀναγκαίαν ζωοτροφίαν
τῶν ἐν τούτῳ μοναζουσῶν, ὁ ὁποῖος Παρθενῶν σώζεται ἐν Ἀθήναις
μέχρι τῆς σήμερον Θεοῦ χάριτι κατοικημένος ἀπὸ μοναζούσας Παρθένους
καὶ πλουτισμένος οὐ μόνον μὲ ὑποστατικά διάφορα, καὶ μετόχια, ὡς
προεῖρηται, ἀλλὰ καὶ μὲ πολυειδῆ χρυσόφανα ἱερατικά καὶ σκεύη δια-
τὸς ἐτησίους ἱερὰς τελετὰς, καὶ ὀλονυκτίας ὁποῦ ἐπιτελοῦνται, καὶ πρὸ
τούτων πάντων σεμνυνόμενος καὶ ἐγαλλωπιζόμενος μὲ τὸν θαυραλὸν
τοῦ τιμίου αὐτῆς καὶ Ἁγίου Λεωφάνου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀποτεταμιευμέ-
νον καὶ ἀποτεθειμένον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, παρὰ
πάντων εὐλαβῶς ἀσπαζόμενον, καὶ θαυμαστὴν ἀποπνεόν τῆς εὐδοκίας
εἰς ἐνοργῇ μαρτυρίαν καὶ σημείον τῆς ἀγιότητος. Ὑστερον δὲ μετὰ τὴν
τοῦ Παρθενῶνος λέγω τελείωσιν πρώτη αὐτῇ κειραμένη τὴν κόμην,
Φιλοθέη μετανοήσασα, ὡς ἐν σταδίῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτῇ εἰσεπή-
δησε, συνεπαγομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὰς θεραπευτρίδας, ὁποῦ εἶχε δια-
τρίβουσα ἐν τῷ πατρικῷ αὐτῆς οἴκῳ, οὕτως παρ' αὐτῆς προκατηχημένας
καὶ προκαρσεκασμένας εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν, οὐμὴν δὲ ἄλλα
καὶ οὐκ ὀλίγα τῶν ἐν τῇ πόλει περιβλέπτων Παρθένων ἀσμένως ἀ-
ποτασσόμεναι τοῖς προσκαίροις καὶ Φθειρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου
τερπνοῖς, καὶ τὸ Μοναχικὸν ἐνδυνάμειν Σχῆμα, ὑπὸ καθηγεμόνι τῇ
μακαρίᾳ τῇδε ὑπειάσσοντο καὶ ὑπέκλυτον. Διότι ποῖα ἀκούουσα τὰ
ψυχροσώτῃρια ἐκείνης καὶ γλυκύτατα λόγια, ἢ ποῖα τὸ πρῶτον τῆς γνώ-
μης καὶ τὴν πᾶσαν τῶν ἀγαθῶν σύρροισιν κατανοοῦσα δὲν ἤθελεν ἐλ-
κυθῇ ὡς ὑπὸ μαγνήτου ὁ σίδηρος; τὸ δὲ εἰς τοὺς δευτέρους συμπαθεῖς
καὶ Φιλάνθρωπον, καὶ τὴν καθημερινὴν Φροντίδα καὶ ἔργοισιν, ὁποῦ
εἶχεν ὑπὲρ αὐτῶν ποιοῦσα καὶ λέγουσα μετὰ Παύλου, τίς ἀσθενεῖ καὶ
οὐκ ἀσθενῶ; ποῖος ἤθελεν ἡμποροῦσαι ἀξίως νὰ ἐπαινήσῃ; Τὰ Νοσοκο-
μεῖα καὶ Εὐνοδοχεῖα ὁποῦ ὀλίγον μακρὰν τοῦ Μοναστηρίου ἔκτισεν
εἶναι ἀρκετὸν τεκμήριον τῆς Φιλανθρωπίας ἐκείνης καὶ εὐσπλαγχνι-

κατὰ τῆς ψυχῆς, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσερχομένη ἡ ἴδια αὐτῇ ἐπασκέπτετο τοὺς
διαφόρους νοσήμασι κατεχομένους, οὐ μόνον μὲ ὅλα τὰ πρὸς τροφήν
καὶ σωματικὴν ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ μὲ παραμυθητικά καὶ
εὐαγγελικά λόγια, διατρέφοντα τὴν ψυχὴν, γινόμενη τὰ πάντα τοῖς
πᾶσι, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ κατὰ τὸν Παῦλον, ἢ τοὺς πλείονας.
Οὕτω γοῦν ὥστινος πηγῆς πολυχέυμονος ἑλέους καὶ συμπαθείας τῆς
Ἁγίας γνωρίζομένης καὶ λεγομένης, καὶ πάντων τῶν χρηζόντων πρὸς
αὐτὴν συρρεόντων συνέβη τὸ Μοναστήριον νὰ καταστήσῃ εἰς ἐσχάτην
πτωχείαν καὶ αἰ ἐν αὐτῷ μονάζουσαι ἀρχισαν νὰ γογγύουν κατὰ τῆς
Ἁγίας, καὶ νὰ μικροψυχῶν διὰ τὴν στέρησιν τῶν πρὸς ζῆν ἀναγκαίων,
ἀλλ' ἡ Θεοχαρίτωτος αὐτῇ δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὰς νουθετῇ λέγουσα
ὅτι νὰ ἔχουν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, τὸν καὶ τοὺς νεοσσούς τῶν κορά-
κων τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν διατρέφοντα, καὶ νὰ στέκωσι στερεαί
εἰς τὰ ἀψευδέστατα αὐτοῦ καὶ πανάγια λόγια, ὁποῦ λέγουσι· Ζητεῖτε
πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν. Τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμπρά-
κτως διὰ μέσου δύο ἀρχόντων, οἵτινες κατὰ θέαν νεύσαν ἤλθον
χάριν προσκυνησέως εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ἔδωκαν τῇ Ἁγίᾳ μίαν
πλουσιοπάροχον ἐλεημοσύνην, καὶ εἶπε αἱ ἀδελφαὶ ἐδόξασαν τὸν πλου-
τοδότην Θεόν, καὶ ἐθαύμασαν τὴν πρὸς αὐτὸν τῆς Ἁγίας ἀδίστα-
κτον πίστιν. Ἦσαν δὲ κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγαρη-
νοῦς γυναῖκες αἰχμάλωτοι ἀπὸ διαφόρους τόπους ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ
τὴν συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ τοὺς πειρασμούς κινδύνους,
ὁποῦ ὑπὲρ τῆς ἐκείνων σωτηρίας καὶ ἀναρρώσεως, ὑπέμεινεν ἡ ἀεί-
μνηστος, ἡ λόγος ἀδυνατεῖ πρὸς ἀξίαν νὰ παραστήσῃ· ἡμεῖς ὁμοῦ ἐν
ἐκ πολλῶν εἰπόντες, θέλομεν κάμει τοὺς ἀναγινώσκοντας νὰ συμπερά-
νουν ποταπὴν ζέσιν· καὶ πόθον εἶχεν ἡ ὄντως Φιλόθεος Φιλοθέη ὑπὲρ
τῆς τῶν ἀδελφῶν σωτηρίας, τέσσαρες γυναῖκες αἰχμάλωτοι ἀκούσασαι
τὴν τῆς Ἁγίας φήμην, καὶ εὐκαιρίας τυχοῦσαι, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τοῦς
αὐθέντας τοὺς, ὁποῦ τοὺς ἐβίαζαν εἰς τὴν τῆς Πίστεως ἐξάρησιν, καὶ
κατέφυγον πρὸς αὐτήν. Ἡ ὁποία μὲ τὴν συνηθισμένην τῆς εὐμένειαν
καὶ φιλοφροσύνῃν αὐτὰς ὑποδεξαμένη, καὶ νουθετήσασα ἱκανῶς εἰς τὸ
νὰ στέκουν ἀνδρείαι εἰς τοὺς ὑπὲρ Πίστεως κινδύνους, καὶ νὰ μὴ λυ-
ποῦνται πολλὰ διὰ τὴν δουλείαν, ἐπαρτηροῦσε καιρὸν ἀρμόδιον εἰς
τὸ νὰ τὰς κατεσυνώσῃ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν πόλεις. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ
καὶ οἱ κύριοι τῶν φυγάδων μαθόντες τὰ γενόμενα, ὥρμησαν ὡς ἄγριοι
θῆρες εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἁγίας καὶ ἀρπάσαντες αὐτήν, καὶ τοι γούσαν
κλινωπετῇ ἡμέρᾳ πολλῇ, παρέστησαν τῷ τότε ἡγεμόνι, Μουσουλμάνῳ
καὶ αὐτῷ ὄντι, καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. Ἡ δὲ χαρεῖσα

ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἢ λυπηθεῖσα, ἦτο ἐτοίμη νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ προδώσῃ τὰς ἱκείδας ἐκείνας γυναῖκας. δεικνύουσα ἔμπράκτως τὴν λέγουσαν, ἐν Εὐαγγελίοις φωνήν. Μαίρινα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις θῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ποῖος ἤθελε κρίνει ὀλιγώτερον τοῦτο ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἔκαστος πάλαι ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ Οὐρανοφάντωρ Βασιλεῖς; Οὗτος γὰρ διὰ μίαν χήραν γυναῖκα τῶν Εὐγενῶν, ὅπου ἐβιάζετο τότε ἀπὸ τὸν ὑπαρχον εἰς δευτέρου γάμου κοινωνίαν, καὶ εἰς διαφέντευσιν τῆς οἰκείας σωφροσύνης κατέφυγε πρὸς αὐτόν, ἀντίστη γενναιοφρόνως καὶ μετὰ χαρᾶς πρότερον ἤθελε προτείνει εἰς σφαγὴν τὸν αὐχένα, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν σώφρονα ἐκείνην χήραν καὶ περὶ τούτου ἀνάγναι καὶ στοχάσασθαι, πόσον ὑπερθανυμάζεται εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ λόγον, ὅπου συνέγραψεν ὁ ὁμότροπος αὐτῷ καὶ συγχρόνως Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Τῇ ἱπαύριον πάλιν συνάγεται πλῆθος πολὺ τῶν Ἀγαρηῶν, καὶ ὡς κατὰ τοῦ Κυρίου πάλαι οἱ Ἰουδαῖοι ἐβόων τό, "Εὐχος θανάτου ἐστί, τότε ὁ ἡγεμὼν ἐκβαλὼν τῆς φυλακῆς τὴν Ἀγίαν τῆς ἐπρόβαλε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο τὸ ἐν, ἥτοι δηλονότι τὸν διὰ ξίφους θάνατον, ἢ τὴν ἐξόμασιν τῆς θειοτάτης καὶ εὐαγοῦς ἡμῶν Λατρείας. Ἀλλ' ὡς τῆς ἐκεῖνου ἀνοίας καὶ ματαιοφροσύνης, εἰς ποῖαν πέτρων τὰ βέλη τῆς ἀθείας ἐδοκίμασε νὰ ρίψῃ ὁ δειλαίος. Ἐγὼ, λέγει, ὡς ἡγεμὼν, διψῶ νὰ ὑπομείνω διάφορα εἶδη κολαστηρίων διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἰὸν ὅποιον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἄνθρωπον τέλειον λατρεύω καὶ προσκυνῶ, καὶ μοῦ κάμνεις μεγάλην χάριν, ἂν μίαν ὥραν προτήτερα μὲ ἤθελες ἐξαποστείλῃ πρὸς αὐτόν διὰ τοῦ Μαρτιρικοῦ τοῦδε Στεφάνου. Μὲ τέτοια λόγια τῷ τυράννῳ ἀποκριθεῖσα ἡ τρισοβλία καὶ φερώνυμος Φιλοθέη, βέβαια ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε τελειωθῇ διὰ Μαρτυρίου ἀνίσως καὶ μετ' οὐ πολὺ κατὰ θέαν ἀντικρὺς βούλησιν δὲν ἤθελεν προφθάσει τι εἰς τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ἐρευνήσαντες, καὶ τὸν κριτὴν καταπρυψάντες ἤθελεν τὴν ἐλευθέρωσι, καὶ οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια ἡ Ἀγία Μάρτυς ἀναίμακτος, καθὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ὁ Μυροβλύτης Νικόλαος, καὶ πάλιν μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιόδους ὁ Παλαμάς.

Τέτοια περιστατικά ἄρα γε νὰ ἐπροξένησαν εἰς τὴν Ἀγίαν καμμίαν ψυχρότητα, ἢ ἀμέλειαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς; οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἔκτοτε πάλιν ἡ Παμμακάριστος τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανομένη, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεπτενομένη, δὲν ἔπαυε καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς συνηθισμένας τῆς ἀγαθοεργίας, οὐ μόνον τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς κατακο-

μοῦσα μὲ ὀλην τὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τοὺς μὲν ἐπιστηρίζουσα εἰς τὸ καλόν, τοὺς δὲ βελτιοῦσα καὶ εἰς μετάνοιαν ἀγούσα, διὰ τοῦτο καὶ ἀποστολικῶς διεπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Τζιαν, ἐνθα πρὸ πολλοῦ εἶχεν οἰκοδομημένον Μετόχιον διὰ νὰ ἀποστέλλῃ τὰς μοναζούσας ἐκείνας Πιρθένους, ὅπου εἶχον φόβον ἀπὸ διαφόρους αἰτίας νὰ διατρίβωσιν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐπιμείνασα ἐκεῖ χρόνον συγχρόν, καὶ τὰς ἀσκουμένας ἀδελφὰς θεαρέστως κατήχησας εἰς τῆς Μοναδικῆς ζωῆς τὴν ἀκρίβειαν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τίς νὰ ἀριθμῇσιν πλέον τὰ μετὰ τὴν ἐπάνουδον αὐτῆς ἐνθα κατορθώματα; τὴν εἰς τοὺς δεομένους ἀφθονίαν, τὸ φιλόξενον, τὰς παννυχίους στάσεις, τὴν ἐγκράτειαν; Οὕτως οὐκ ἐν πράξει καὶ θεωρίᾳ τελείως τὸν ἑαυτῆς βίον ρυθμίσασα, ἡξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ ἐπιτελῇ καὶ θαυμάσια ἀπὸ τὰ ἥποια θέλομεν εἰπεῖ ἐν εἰς μαρτυρίαν.

Νεανίας τις ποιμὴν προβάτων, δεδομένος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς κληρίδας καὶ ἄλλας ραδιουργίας κατὰ Θεοῦ παραχώρησιν κατεκρατήθη ὑπὸ Σατανᾶ, ὅθεν γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος ἐφέρετο εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν. Πολλάκις ὅταν ἤρχετο εἰς τὸν ἑαυτοῦ του ἐσθναζεν εἰς τὰ περίεξ Μοναστήρια διὰ νὰ εὕρῃ λατρείαν τοῦ πάθους τοῦ, πλην εἰς μάτην. Τέλος πάντων παρ' ἄλλων ὀδηγηθεὶς προσῆλθε καὶ τῇ Ἀγίᾳ, ἡ ὁποία εὐσπλαγχνισθεῖσα αὐτόν, μετὰ συντόνου καὶ ἐκτενοῦς προσευχῆς τὸν ἐλύτρωσε τῆς διαβολικῆς θεινῆς μάστιγος καὶ νουθετήσασα αὐτὸν ἱκανῶς τὸν ἐκούρυσσε καὶ Μοναχόν, καὶ οὕτως ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τοῦ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἀσκήσει, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων. Πολλοὶ λοιπὸν τόσον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῶν περίεξ κομῶν ἀκούοντες τὴν φήμην τῆς Ἀγίας προσερχόμενοι ἐλάμβανον ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἱατρείας, ὅθεν διὰ τὴν τοιαύτην ἐνόλησιν καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν Μοναζουσῶν, ὅπου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ηὔξανον, καὶ ἐστενοχωρεῖτο τὸ Μοναστήριον, ἐπαυρακινήθη ἡ Ἀγία καὶ ὠκοδόμησε καὶ ἕτερον μακρὰν ὀλίγον τῆς πόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Πατῆσια, πρὸς τελειοτέραν ἡσυχίαν τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὸ ὅποιον συγκαίοντα συνεφιλοσόφει καὶ συνηγεῖτο μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν. Ὅπως δὲ ἡξιώθη ἡ Ἀειμνήστis καὶ μαρτυρικοῦ ἡδὲ τέλους, ἀκούσατε.

Τῶν ἐκ τῆς Ἀγαρ τινὲς τρέφοντες πρὸ πολλοῦ κατ' αὐτῆς μίσος καὶ ἔχθραν ἀείκαστον διὰ τὰς αἰτίας ἐκείνας ὅπου ἐν προομίῳ εἰρήκαμεν, ἐπῆγαν διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐν Πατρίοις εἰρημένον Μονῶδιον (ἐνυχε δὲ τότε νὰ ἐπιτελῇται ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν νὰ προσμένωσι τῷ Θεῷ Ναφ ὁλονύκτιον ἀκόλουθιαν ποιού-

σαι) καὶ εἰσπηδήσαντες πέντε ἐξ' αὐτῶν, ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν, καὶ ἀπὸ τὰς περιστάς μάλιστα καὶ τὰ τραύματα τὴν ἀφῆσαν σχεδὸν ἡμιθανή. Ἡ δὲ ἐπὶ τούτῳ πολλὰς εὐχαριστίας τῷ Θεῷ ἀναπέμφασα, μετ' ὀλίγον καιρὸν τῶν πληγῶν ἐκείνων ἐδέξατο τὸ μακάριον τέλος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὰς Οὐρανίους Χοροστάσις κατὰ τὸ χιλιεστὸν πεντακοσιοστὸν ὀγδοηκοστὸν ἔνατον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς δεκάτην ἐνάτην.

Μετὰ δὲ ἔκκοσιν ἡμέρας τῆς αὐτῆς κοιμήσεως ἐμύρισε δὲ τόπος ἐκεῖνος, ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ σῶμα αὐτῆς, ὁμοίως καὶ τῆς Ἀντικομιδῆς μετὰ ἐνιαύσιον παραδρομὴν γενομένης, εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς Λείψανον σφῶν καὶ ἀκέραιον, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ μύρου εὐώδους μεμεστωμένον εἰς λαμπρὰν ἀπόδειξιν τῆς θαυμάσιου αὐτῆς καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς, δόξαν τε καὶ οἶνον τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Παναγίου Θεοῦ, εἰς τιμὴν καὶ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀμασμήμου ἡμῶν Πίστεως.

Αὐτὰ εἶναι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τῆς αἰοιδήμου καὶ ὄντως Φιλοθέου Φιλοθέης τὰ ἔνθεα κατορθώματα, τὴν ὁποῖαν ἄς ἀγωνίζεσθαι καθ' ἕνα νὰ μιμηταί τὸ κατὰ δύναμιν ὃ μὲν τὸ εἰς τοὺς δεομένους αὐτῆς κοινωτικὸν καὶ εὐμετάδοτον, ὃ δὲ τὸ ἐν πειρασμοῖς καὶ θλίψεσι καρτερικὸν καὶ εὐχάριστον· ἄλλος τὸ ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς οἶον ἀσώματον τε καὶ ἄυλον, καὶ ἄλλος ἄλλο, ὥς ἕκαστος ἔχει κλίσεως καὶ δυνάμεως, καὶ ἄς μὴ προφασίζόμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις λέγοντες, ὅτι τόχα αὐταὶ αἱ θαύματα καὶ ἐνάρετοι πράξεις ἐγίνοντο τὸν τότε καιρὸν, καὶ τώρα ἡ φύσις ἡσθένησε, ἕνεκα τῶν Κοινωνικῶν ἀνωμαλιῶν. Αὐταὶ αἱ αἰτιολογίαι εἶνε μάταιαι καὶ διαβολικαί. Διότι ὁ Θεὸς ὡς Παντοδύναμος καὶ πανάγαθος ἐπίσης πάντοτε δίδει εἰς ὅλους τὴν χάριν τοῦ καὶ θέλει πάντας σωθῆναι, παρ' ἡμῶν δὲ μόνον τὴν προαίρεσιν, καὶ τὴν κλίσιν τῶν καλῶν ἀπαιτεῖ, καθὼς τὸ βλέπομεν καὶ ἀπὸ ἄλλα παραδείγματα, μάλιστα ἀπὸ τὴν προκειμένην Ἀγίαν. Δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ φύσεως ἀσθενεστέρας, καθὸ γυνή; Δὲν ἦτο εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, καθ' ὃν τὴν σήμερον καὶ ἡμεῖς; Δὲν ἀπῆντησε τόσους πειρασμούς, καὶ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς πολιτείας τῆς; Ἀλλ' ὁμῶς κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ παραλύσῃ καὶ νὰ ψυχράνῃ τὴν ζέσιν· καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν. Δὲ τοῦτο καὶ

ἡμεῖς ἄς ἀγωνισθῶμεν τὸν δυνατὸν τρόπον, νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεὸν κανένα καρπὸν ὀρεγῆς, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ καιρὸς νὰ μετανοήσωμεν ἀνωφελῶς. Ἀς ἐκριζώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὰ πάθη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι ἀναπολόγητα καὶ παρὰ Θεῷ καὶ παρὰ ἀνθρώποις λέγω τὸν φθόνον, τὴν κατάκρισιν, τὴν μνησικακίαν, διὰ νὰ μὴν ἡθέλωμεν γένῃ ἔνοχοι τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἀλλὰ θαυμάσιως πολιτευσάμενοι, ἡθέλωμεν ἀξιοθῆ τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς ὑπερφάνου καὶ Παναγίας Τριάδος, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Μητρὸς Φιλοθέης τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.

Ὁ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶν τῆς ἀγίας, ὃ εἰς τιμὴν τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου κτισθεὶς, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς καταδαφισθεὶς, εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἐρείπια καὶ τινα θολοτὰ δωμάτια κύκλῳ κατοικούμενα ὑπὸ καμπύλων τινῶν οἰκογενειῶν μέχρι τοῦ 1891. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1893 ἐκαθαρίσθη καὶ ἀνοικοδομήθη ὁ ἡῆς Ἱερὸς ναὸς καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο μέρος εἰς περικαλεῖς οἰκοδομὰς, τῶν τε γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς τοῦ ἀγ. Μητροπολίτου κατοικίας ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρία τῇ λήξει πρώην μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ Καλλιγᾶ, Κεφαλλῆνος ἀφήσαντες μνήμην ἀξίαν τῆς αὐτοῦ Ἱεραρχίας τὸ λαμπρὸν τοῦτο οἰκοδόμημα. Τὸ δὲ σεβάσιμον καὶ χαριτόβρυτον τῆς ἀγίας λείψανον κεῖται ἐν λάρνακι πάντῃ καταλλήλῳ εἰς τὸν παραπλεύρως τῆς Μητροπόλεως Ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς ἀνίσταται ἡ λάρναξ ὑπὸ τῶν ἱερῶν. καὶ τίθεται εἰς προσκύνησιν πάντων, εὐρίσκομένου προσώπου τινὸς ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μπενιζέλων καὶ ἱσταμένου ἐκεῖ παραπλεύρως ὅπου ἀνοίγον μετὰ τὴν κλειδὰ τὴν λάρνακα καὶ κλείον ταύτην εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱεραρχίας ἀναχωρεῖ.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων πατέρων ἡμῶν καὶ τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμὴν.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ.

Ἦχος δ'. Τὰς π. κατὰ λάσιν.

Ἰνδὼν τὸν Ἀπόστολον, καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐνδοξόν Δίδιμον, ἀνευφημοῦμεν λαμπρῶν, Θωμᾶν τὸν ἀοίδιμον· οὗτος γὰρ παραδόξως, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, χεῖράς τε ψηλαφῆσας, καὶ τοὺς πόδας συγχρόνως, εἰς πίστιν ἀσφαλὴν καὶ στερεάν, πάντας ὠδήγησεν.

Ἀγίου Ὁνουφρίου καὶ Πέτρου τοῦ Ἀθανάτου.

Ἦχος γ'. Τὴν ὁρατότητα.

Τὸν παναοίδιμον, νῦν καὶ ἐπάγγελον, τὸ τῶν Ὁσίων τε, κλέος καὶ καύχημα, τὴν τῶν Πατέρων καλλονήν, Ὁνούφριον τὸν Αἰγύπτου λύχνον τὸν ὑπέρλαμπρον, ἀσκητῶν τὸ ἀγαλαῖσμα, Πέτρον τε τὸν ἐνδοξόν, τὸν ἐν Ἀθῶ ἀσκήσαντα, τοὺς στύλους Ἐκκλησίας ἀληθῶς, πάντες ἐν ὕμνοις τιμῶμεν.

(Νικόλαος Ἀβούρης. Ἱεροκλήρῳ Ζακύνθου.

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Τί ἀναγινώσκουν σήμερον οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες μας τὸ εἰρημένον ἥδη, καὶ εἰς ἄλλας ἐκδοθείσας παρ' ἡμῶν ἀκολουθίας. Ἦδη θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς διαφόρους κατήλους τοῦ ἐντύπου. Οἱ διάφοροι κάπηλοι τοῦ ἐντύπου, ἐπιδιώκοντες νὰ τραφοῦν καὶ νὰ πλουτήσουν οὐχὶ δι' ἐργασίας ἐντίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν χθιμαλῶν ἐνστίκτων καὶ κλίσεων τῆς νεολαίας, ἀνακυλίου, ὡς οἱ χοῖροι, κάθε ἀνθρωπικότητος βόρβορον, μακραίνοντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅτι ἄγνον καὶ παρθενικὸν ἐμφανίζει ἡ νεανικὴ ἡλικία καὶ συμπαρασύροντες εἰς τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν διαφθοράν τὴν νέαν γενεάν, ἀπὸ τὴν σωματικὴν, τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀλκήν τῆς ὁποίας ἀναμένομεν τῆς ἡθικῆς τῆς κοινωνίας μας ἐξύψωσιν.

Ἀλλ' ἐὰν εἰς τὴν νεολαίαν μας παρέχεται τοιαύτη πνευματοκτόνος καὶ ἡθοφθόρος τροφή, ὅς μὴ νομισθῇ ὅτι καὶ αἱ τάξεις τῶν βιβλιοφίλων πρεσβυτέρων ἐκλέγουν κατὰ κανόνα τὰ ἀρίστα ἀπὸ τὰ βιβλία, τὰ ὅποια εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων. Ἡ,

μᾶλλον, κάθε ἄλλο βιβλίον ἡμπορεῖτε νὰ ἴδετε εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν, ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης ἢ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ των, παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πρῶτιστον καὶ τὸ ἀπαραιτήτον μεταξὺ τῶν βιβλίων των, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κατ' ἐξοχὴν ἐξευγνίζει τὸν ἄνθρωπον, ἐξυφοῖ τὴν ψυχὴν του καὶ ἱκανοποιεῖ τὸ πνεῦμα του καὶ ἐπαναπαύει τὴν ψυχὴν του.

Ἐννοοῦμεν τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ κατ' ἐξοχὴν «βιβλίον τῆς ἀνθρωπότητος», εἶνε τὸ μᾶλλον ἀγνοούμενον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀναγινωσκουσῇ κοινωνίᾳ. Εἶδατέ ποτε νὰ κρατῇ αὐτὸ τὸ μικρὸν βιβλίον; Τὸ ἀνεκαλύψατέ ποτε πρόχειρον ἐπὶ τοῦ γραφείου τῶν γνωρίμων σας; τὸ διεκρίνατε εἰς τὴν βιβλιοθήκην των ἢ ἂν πούθεν εἶδατε, τὸ εὐρήκατε μεταχειριζόμενον καὶ ἀξεσχόνιστον; Ὁ Ἕλλην λόγιος ἐλάχιστα τὸ γνωρίζει· ὁ οἰκοκύριος καὶ ἡ οἰκοκυρά ἂν τυχὸν τὸ ἐκκληρονόμησαν ἀπὸ τοῦ γονεὺς ἢ πάππου τὸ φυλάττουν εἰς τὸ εἰκονοστάσιον κατὰ κλειστον, οἱ δὲ νεαροὶ βλαστοὶ οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν σύστασιν τῶν γονέων των νὰ τὸ ἀναγνώσουν καὶ νὰ μάθουν τί εἶνε τὸ ἱερὸν αὐτὸ κειμήλιον τὸ ὅποιον κρατεῖ ἀθικτὸν μία εὐλάβεια ἀμαθῆς.

Καὶ ἡ ἀγνοία τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ βιβλίου δὲν ὀφείλεται εἰς ἐλλειψιν φιλομαθείας. Ἀπ' ἐναντίας. ἡ φιλομαθεία μας εἶνε τόσο μεγάλη καὶ τόσο ἀκράτητος, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας μαρτωμένον, ἐὰν δὲν παρακολουθῶμεν τὰς νέας ἐκδόσεις, ἐὰν, πρὸ παντός, δὲν ἀναγνώσωμεν τὰ προΐοντα τῶν ξένων φιλολογιῶν, ἐὰν δὲ καυχῶμεν εἰς τὰς συναναστροφάς μας ὅτι ἀνεγνώσαμεν τὸ δεινὸν μυθιστόρημα τοῦ τάδε Γάλλου ἢ Ἀγγλοῦ συγγραφέως καὶ ἐὰν δὲ ἐκφράσωμεν τὴν ἐκπληξίν μας ὅταν ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸν φίλον μας ἢ τὴν φίλην μας ὅτι ἀγνοεῖ τὸ νέον ἔργον τοῦ τάδε συγγραφέως τῆς μόδας.

Εἴμεθα λοιπὸν φιλομαθεῖς καὶ ἀναγινώσκομεν, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν τὸ πρῶτιστον τῶν βιβλίων, τὸ ὅποιον, ἐξ ἀντιθέτου, ἂν καὶ ἐγράφη πρωτοτύπος εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, φιλοτιμοῦνται νὰ γνωρίζουν οἱ ξένοι. Διότι οἱ ξένοι εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐξετίμησαν καὶ ἐκτιμοῦν καὶ ἀναγινώσκουν καὶ μελετοῦν ὅτι ἡμεῖς, μολοντί ἰδικόν μας, ἑλληνικόν, φυλάττομεν σφραγισμένον καὶ ἀγνοοῦμεν τὸ περιχόμενον του.

Καὶ ὅχι μόνον ἐκμεταλλεῦνται τὸ θησαυρὸν μας αὐτὸν οἱ ξένοι, ἀλλὰ καὶ φιλοτιμοῦνται καὶ νὰ μεταφράζουσιν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ νὰ τοῦ διαδίδουσιν εἰς ὅλους τῆς οἰκουμένης τοὺς λαοὺς διὰ νὰ καταστήσουν γνωστὰς τὰς θείας τοῦ ἀληθείας, νὰ διαχύσουν καὶ εἰς ἄλλους τὸ φῶς καὶ νὰ παρηγορήσουν καὶ νὰ ἀναπαύσουν ὅσους

τὸ δυνανὸν περισσοτέρας καρδίας καὶ ψυχάς. Ἑκατομύρια δολларίων καὶ λιρῶν δαπανῶνται πρὸς τὴν σκοπὸν τοῦτον ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ χάρις εἰς τὸν ζῆλον αὐτὸν τῶν διαφόρων Ἐταιρειῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε σήμερον διαδεδομένον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὸ ἀναγινώσκουν ὅλοι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις καὶ ἡλικία.

Εἶνε τι τῶν συνηθεστάτων ἢ ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς οἰκογενεαῖς ἀνάγνωσις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰδικῶς κατὰ τὰς Κυριακάς, δὲν ὑπάρχει δ' ἐν Ἀμερικῇ δωμάτιον ξενοδοχείου εἰς τὸ ὅποσον ὁ ἐπισκέπτης νὰ μὴ εὐρίσκη ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ Εὐαγγέλιον μὲ εἰδικῆς ὁδηγίας τί ν' ἀναγνώσῃ ἀπὸ αὐτοῦ δι' ἐκάστην περίστασιν. Καὶ διὰ νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ πονηρὰ ἀκόμη ἡ Ἀγία Γραφή, μέσῃ εἰς τὰ ἐστιατόρια, εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ παντοῦ ὅπου γίνεται δημοσία συνάθροισις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πλοῖα βλέπει τις ἀναγεγραμμένα ρητὰ ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ τῆς ζωῆς.

Μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν θείαν γλῶσσαν ἐγράφη τὸ πρωτότυπον τοῦ βιβλίου, μόνον δι' ἡμᾶς εἶνε ἄγνωστον τοῦτο. Ἀρκαῖα μὲν ν' ἀκούωμεν περὶ κοπῆς τοῦ μόνου δταν κατὰ τὰς ἐορτὰς ἐπισκεπτόμεθα ὅλοι, καί, ἐπομένως, καὶ αὐτὴν τὴν ἀραιὰν γνῶσιν τοῦ περιεχομένου του δὲν τὴν ἔχομεν ὅλοι μας. Ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους προνοοῦν νὰ φύγουν πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἢ καί, ἀν παραμείνουν εἰς τὸν ναόν, δὲν πολυπροσέχουν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἄρα δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὴν. Εἰς τὰ σχολεῖά μας ἐπ' ἴσης πολὺ ὀλίγη προσοχὴ δίδεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπόφοιτοὶ τῶν οὔτε γνωρίζουν καλὰ-καλὰ τί εἶνε τὸ βιβλίον τοῦτο.

Τὸ φαινόμενον εἶνε, ὁμολογουμένως, πολὺ λυπηρόν. Καὶ ἕκαστος ἃς ἔχη ὑπ' ὄψιν του καθ' ὅλον του τὸν βίον ἐν καὶ μόνον βιβλίον: τὸ Εὐαγγέλιον.

